

Naimi Gasinen 1888

Kuvia ja Kertomuksia XIII

LASTEN
huvituksia.

W. G. Clouberg ja Kumpp. kustannuksella

Lasten huvituksia.

Ulkona ja sisällä.

1. Talvipäivä.

Oli kylmä, lunta satoi. Lapset eivät tahtoneet pistää nenäänsä ulos oveesta. Heillä olikin niin paljo huvituksia, että he hyvin voivat olla sisällä. Anna oli saanut uuden nukan, jolla oli „oikeat“ vaatteet, joita hän voi ottaa päältä pois ja taas panna päälle. Drjöllä oli tykki, jonka sijaan pantiin herneitä ja ammuttiin maaliin. Laurilla oli palli ja keppi, ja pikku Alfred istui tuolilla leikkien helmien kanssa. Lauri käveli — hän oli olewiransa kamarineuvos, joka kävi kyläilemään. Anna näytti hänelle nukan, ja kertoi sen äsken tulleen kasvatustoulusta Pariisista. Drjö oli muka kenraali ja ampui niin paljo herneitä ympäri lattiaa, että vanha lapsenryttö oikeen suuttui siitä. Mutta lasten oli lysti, ja aika kului niin sukkela, että he ihmettelivät kun pimeni ja Leena sytytti lampun.

2. Kesäpäivä.

Pitkä, kylmä talviaika lyhyine, pimeine päivineen, oli aikaa sitten kulunut mutta lumellaan hän oli antanut mehua ja ravintoa maalle. Kylmyydellään hän oli pakottanut puut ja yrtit lepäämään, jotta sitten kun kevät tuli, ja lämpimydellään ajoi mehut maasta runkoihin ja oksiin, silloin kasvit olisi heti työhön valmiita. Nuput olivat paisuneet, puhjenneet ja tulleet lehdiksi ja kukkaisiksi.

Rukkaijista tuli taas hyviä hedelmiä. Ensiksi kypsymät kirsikkaat. Yrttitarhassa oli isoja muhkeita kirsikkapuita, joiden riippuvat oksat, lannistuneena hedelmistä, tahtoivat itäänkuin tarjota aarteitansa lapsille.

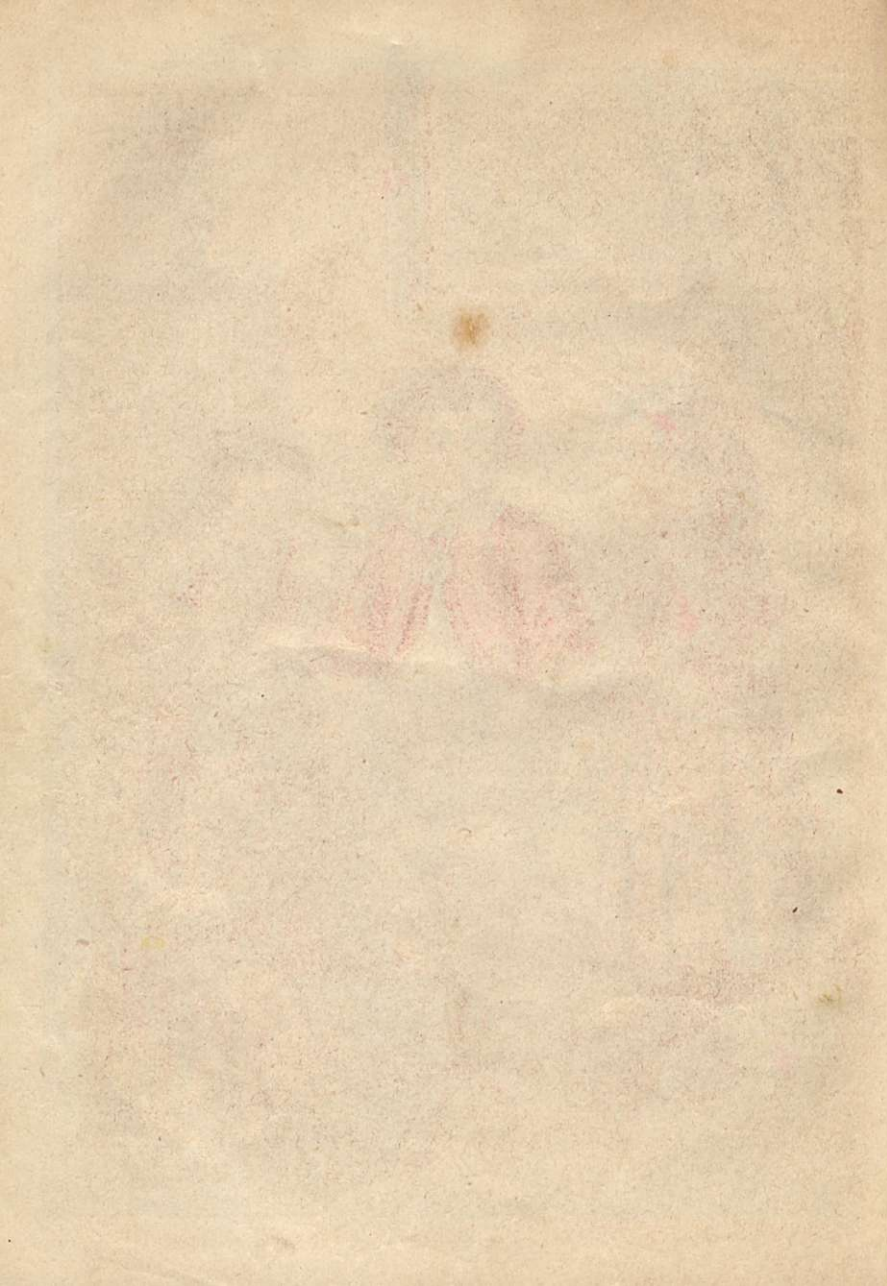
3. Hiljaa! Isä nukkuu!

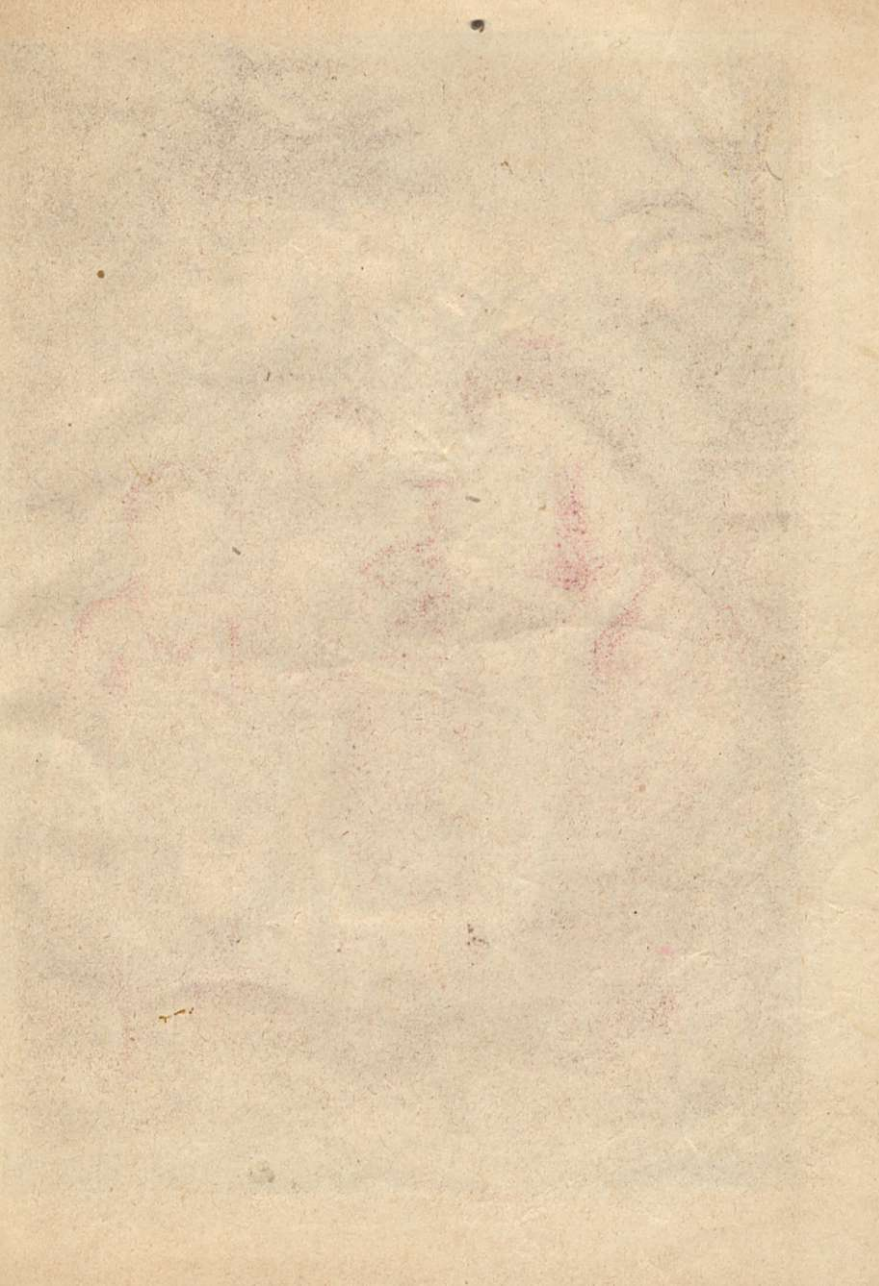
Oli ehtopäivä. Anna istui pallilla ja neuloi uutta päällystystä nufelleen. Lauri istui ja käänteli lehtiä kirjassaan. Yrjö käveli ympäri lattiaa mitään tekemättä. Samassa awattiin owea äkkia ja Aina juoksi sisään. „Hiljaa! Pappa nukkuu“, sanoi Lauri ja katseli ylös kirjastaan. Hänen isällä oli aina topana „maata päivällistä“ ja silloin hän tahtoi olla rauhassa. Sen tiesi myöskin Aina, joka nyt käveli niin siwästi warpailaan. Mutta hän ei tietänyt mitä hänen piti tehdä. Hän antoi piparkaakkua Kaarolle, heittäen sitä hänen suuhunsa, mutta silloin hyppäsi Kaaro ylös niin että pöytä oli kumoon menemäisillään. Anna pelästyi jystinästä. „Tämä ei telpaa,“ sanoi hän, pojat ja Aina saawat mennä ulos ja ottaa Kaaron seuraansa, sillä minä olen luvannut mammalle pitää huolta että pappa saa olla rauhassa. Yrjö otti oitis lakkinsa, Aina houkutteli Kaaroa ulos, Anna istui paikallaan, ja niin pian kun joku tuli sisään, sanoi hän heti: „hiljaa! Pappa nukkuu!“ Sillä tavalla sai hänen isänsä rauhassa nauttia lepoansa, jota hän niin hywin tarwitfi, sillä hän oli aina työssä ja toimesta, saadaksensa lapsilleen kaikkia mitä olisi heille hyödyksi ja iloksi.

4. Kahwipidot.

Neiti Helmi, joka asui linnassa, täytti kolmetoista vuotta, ja hänen äitinsä, kreiwinna, antoi hänen kutsua pienet ystävänsä Anna, Lauri ja Yrjö kahwille. Ilma

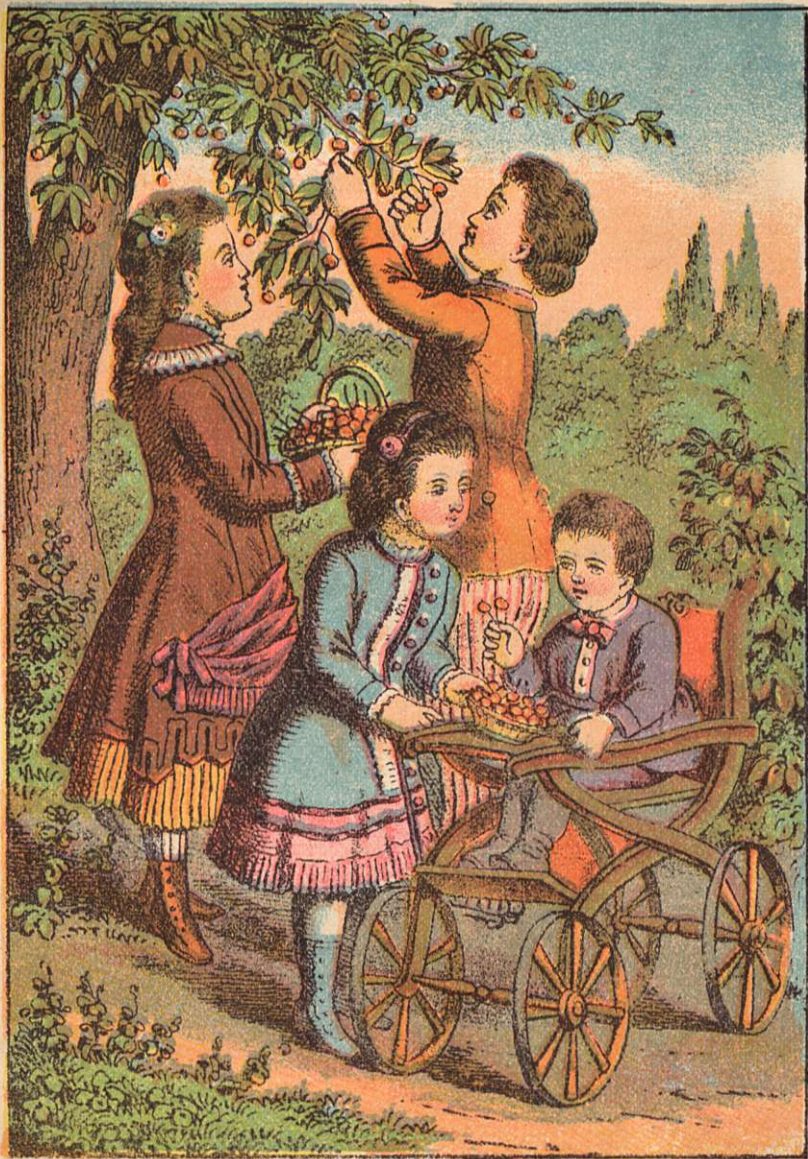

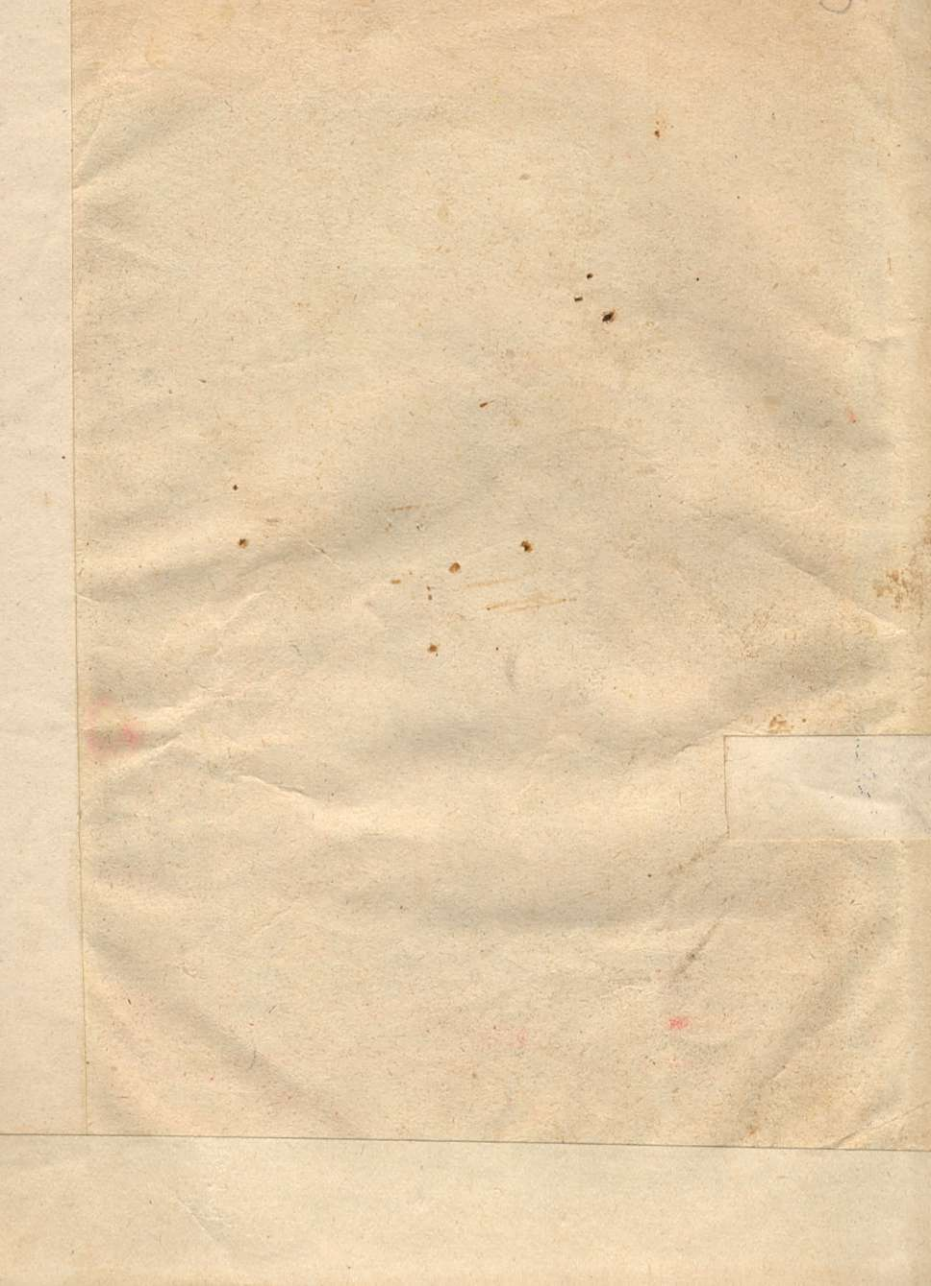

oli hyvin ihana ja kahvipöytä oli valmistettu yrittitarhaan. Bohvelia ynnä muita hienoja leipomuksia oli pantu leipäforiin ja wadilla oli makea torttu. Neiti Helmi kaatoi kahwia kuppiin, ollen hyvin kohteliainen emäntä. Kahwin jälkeen tarjottiin hedelmiä ja sitten saivat lapset juosta ja leikkiä puistikossa. Siellä oli suihkukaiwo, jonka wesi loriisti niin wilpeesti. Riikinkukko lewitti kaunistä pyrstöänsä päivän helteessä penkeryksellä.

Mhyömpään ehtoolla laittoivat Helmin weljet leikkutulia, jotka olivat sangen kauniita, auringoita, tähtiä ja muita koreita raketteja. Niin hauskaa Annalla ja hänen weljellään ei ollut koskaan ennen ollut, ja he halusivat Helmin syntymäpäivän olewan joka, tahi kumminkin, joka toinen wiikko.

5. Saipuapallot.

„Mitä tänään teemme?“ sanoi Anna. „Ilma on niin itäwä, että ei ole hauskaa mennä ulos. Mukellani olen leikkinyt niin tauan että olen siihen tyyllästynyt. „Vainaa se minulle,“ sanoi Uina, „ja te pienokaiset woisitte huwitella itseänne saipupalloilla.“ Siihen myönsiwät kaikki; he olivat aikoja sitten saaneet luvan äidiltä joskus, sopiwalla ajalla, saada puhalttaa saipupalloja, ja nyt oli juuri sopiwa aika. Anna toimitti saipuaa ja wettä ja wispasi niin paljo kuin jaksoi. Kohta oli kaikki järjestyksessä Anna puhalsi palloja, ja pojat katseliwat tuota. Lauri tahtoi wälttämättömästi ottaa wiwahtawaa palloa säästäälensä sitä, mutta kun hän koski siihen, katosi se ja pieni märkä pilkku jäi jällelle. Lauri ihmetteli tätä, mutta hänen äitinsä sanoi: „sillä lailla usein tapahtuu! Sinun pallosi on kuwa onnesta, joka usein katoaa silloin kun luulemme sen olewan käsissämme.“

6. Wenhematka.

Anna ei voinut unhottaa, kuinka hauskaa lapfilla oli ollut linnassa, ja kuinka hyvä Helmi oli ollut heille. Hän tahtoi mielellään jollakinlaisilla näyttää kiitollisuuttaan. Popukki oli hänen äitinsä luvannut, että hän myös saisi kutsua ystävänsä kahville pienelle saarelle, johon oli vähäinen matka järweä. Siellä oli pieni wenhe, jota pojat itse osasivat soutaa. Sillä he aikoivat tuoda Helmin ja hänen pienen siskonsa Elinan saareen. Helmi ei pelännyt, mutta Elin ei tahtonut astua weneeseen. Yrjö pyysi häntä niin kauan, että hän viimein myöksi. Lasten vanhemmat olivat menneet edellä saareen, ja nyt sai Anna tarjota kahvia pienistä lupeistaan myöskin vanhoille vierailleen. Sitten soudettiin toiseen saareen. Siellä Annan mamma tarjosi mansikoita — isoja yrittitarhasta ja pienempiä metsästä, ja ne syötiin kermalla ja sokerilla. Sitten lähdettiin kotia juuri auringon laskeessa, jolloin kolo järwi kiilsi kuin meri kullasta auringon loisteessa. Järwi oli tyhni kuin peili, ja rannat lehdikkoinen ja kukkaloineen kumantuivat wedsessä. Samassa alkoi pieni lintu wiserrellä lehdikössä — se oli ihanaa! Annan äiti lupasi lapsille monta wenhematkaa, jos he olisivat hyviä, mutta mansikoita he eivät saisi joka kerta.
